

PAU ALABAJOS

L'herència de la Nova Cançó

Nàpols, 27 de març de 2017

Facoltà di Lettere

Aula B

PAU ALABAJOS, és un cantautor valencià que porta en actiu des de 2003, amb set treballs discogràfics en el mercat. Actualment és secretari del Col·lectiu Ovidi Montllor (COM), associació de músics i cantants del País Valencià. A les eleccions municipals de 2015 va ser elegit regidor de l'Ajuntament de Torrent amb Compromís.

Va començar la seva carrera artística actuant als carrers de València, interpretant les seves cançons en el districte de Ciutat Vella, a l'ombra del Micalet. L'any 2004 va publicar el seu disc debut, *Futur en venda* (Cambra Rècords, 2004), que va rebre el Premi Ovidi Montllor 2006 a la millor lletra per Cançó explícita. L'any 2008 va editar el seu segon treball discogràfic, *Teoria del caos* (Cambra Rècords, 2008), que va ser guardonat amb el Premi Ovidi Montllor 2008 al millor disc de cançó d'autor. Premi Enderrock 2008 per votació popular al millor disc de cançó d'autor, Premi Enderrock 2008 per votació popular al millor artista de cançó d'autor i Premi Muixeranga 2009 per votació popular al millor disc del domini lingüístic. L'any 2011 va eixir a la llum *Una amable, una trista, una petita pàtria* (Bureo Músiques, 2011), Premi de la Fundació Gaetà Hugueta a la millor producció cultural de 2011.

Pau Alabajos ha cantat les seves cançons en nombroses ciutats al llarg i ample del territori, així com en diferents escenaris internacionals: Heidelberg, Tübingen, Saarbrücken, Bochum, Colònia, Eichstätt, Frankfurt, Leipzig, Constança i Berlín (Alemanya); Lió, Montpeller, Tolosa de Llenguadoc, Grenoble, Marsella, Rennes, Amiens, Ais de Provença i París (França); Zuric, Basilea i Lausana (Suïssa); Busalla, Bolonya, Torí, Venècia i Gènova (Itàlia); Jerusalem, Nablus i Jenin (Palestina); Lisboa (Portugal); Praga (República Txeca); Ciutat de Panamà (Panamà); Mont-real (Quebec); Nova York, Chicago, Gainesville, San Diego (Estats Units d'Amèrica), Atenes (Grècia) i Montevideo (Uruguai).

El 29 de setembre de 2012 es va celebrar al Palau de la Música de València un concert commemoratiu dels seus 10 anys de carrera musical, on el cantautor de Torrent va repassar gran part del seu repertori acompanyat per l'Orquestra Simfònica del Coral Romput, amb més de vuitanta músics damunt de l'escenari, i va comptar amb la col·laboració de Núria Cadenes, Vicent Partal, Amàlia Garrigós, Rodonors Invictes, Feliu Ventura, Cesk Freixas i Miquel Gil, que llegiren versos de Vicent Andrés Estellés. Els arranjaments simfònics van ser compostos per a l'ocasió per la violinista Laura Navarro, que ha participat activament en el projecte des del primer dia, i Francesc Gamon fou el director de l'OSCR per a la gravació del disc en directe #paualpalau (RGB Suports, 2014).

El 15 de juny de 2013 va presentar a l'auditori del Jardí Botànic de València Pau Alabajos diu *Mural del País Valencià* de Vicent Andrés Estellés, un llibre-disc amb catorze poemes escollits del llibre pòstum del poeta de Burjassot. En la gravació, les improvisacions del pianista Stefanos Spanopoulos i algunes peces clàssiques acompanyen les recitacions de Pau Alabajos.

Una de les musicacions que va compondre del poema XLVI de *La pell de brau* va ser inclosa en el CD recopilatori d'homenatge a Salvador Espriu *Amb música ho escoltaries potser millor* (Picap, 2013) que va capitanejar el músic i productor Toni Xuclà amb motiu del centenari naixement del poeta, dramaturg i novel·lista català.

El seu últim disc es titula *L'amor i la ferocitat* (Bureo Músiques, 2016) i va ser enregistrat i masteritzat íntegrament als estudis Alex The Great de Nashville (Tennessee, EUA), amb la producció artística del productor nord-americà Brad Jones. El CD conté una versió de la cançó "M'aclame a tu" d'Ovidi Montllor i dues musicacions dels poemes "La pell de brau. XLVI" de Salvador Espriu i "Sóller" de Bartomeu Rosselló-Pòrcel.

A més a més, ostenta el càrrec de secretari del Col·lectiu Ovidi Montllor, una associació cívica que vetlla pels interessos dels compositors i intèrprets valencians. També ha participat en taules redones, jornades i conferències sobre cançó d'autor i sobre altres temes culturals, polítics i socials. Paral·lelament, ha col·laborat amb diferents diaris i revistes (*L'Accent*, *L'Avanç*, *L'Informatiu*, *El Temps*, *Levante-EMV*, *El País*, *VilaWeb*) escrivint eventualment articles d'opinió sobre qüestions diverses. L'any 2013 es va llicenciar en filologia catalana per la Universitat de València.

INDICE

Al vent (Raimon) / Al vento
L'estaca (Lluís Llach) / Il palo
Què volen aquesta gent? (Maria del Mar Bonet) / Cosa vuole questa gente?
Ais! (Ovidi Montllor) / Oh je!
M'aclame a tu (Ovidi Montllor) / Mi rivolgo a te
XLVI. Pell de brau (Salvador Espriu) / XLVI. Pelle di toro
Fosses del silenci (Pau Alabajos) / Fosse del silenzio
Nit i boira (Pau Alabajos) / Notte e nebbia
Síl·labes de vidre (Pau Alabajos) / Sillabe di vetro
Inventari (Pau Alabajos) / Inventarop
Mil milions (Pau Alabajos) / Mille milioni
Contra el ciment (Pau Alabajos) / Contro il cemento
Una nit a Berlín (Pau Alabajos) / Una notte a Berlino
Zàpping (Pau Alabajos) / Zapping
Eyjafjallajokull (Pau Alabajos) / Eyjafjallajokull
València, 9 d'octubre (Pau Alabajos) / Valenza, 9. ottobre
Utòpics, idealistes, ingenus (Pau Alabajos) / Utopici, idealisti, ingenui
Tinc una mania inconfessable (Pau Alabajos) / Ho una mania inconfessabile
Línia 1 (Pau Alabajos) / Linea 1
Sense equipatge (Pau Alabajos) / Senza valigie
Les traduccions de les cançons

La majoria de les traduccions de les cançons del repertori han estat realitzades per estudiants de català de les universitats de Nàpols, S. Orsola Benincasa i L'Orientale. Els nostres traductors són: Noemi Baldari, Bianca D'Alessandro Pla, Jada De Lucia, Lucrezia Lubrano, Walter Molino, Sara Montella, Vincenzo Sarnataro. A tots ells, els agraïm el seu esforç i col·laboració.

Al vent

Al vent,
la cara al vent,
el cor al vent,
les mans al vent,
els ulls al vent,
al vent del món.

I tots,
tots plens de nit,
buscant la llum,
buscant la pau,
buscant a déu,
al vent del món.

La vida ens dóna penes,
ja el nàixer és un gran plor:
la vida pot ser eixe plor;
però nosaltres

al vent,
la cara al vent,
el cor al vent,
les mans al vent,
els ulls al vent,
al vent del món.

I tots,
tots plens de nit,
buscant la llum,
buscant la pau,
buscant a déu,
al vent del món.

RAIMON (1953)

Al vento

Al vento,
la faccia al vento,
il cuore al vento,
le mani al vento,
gli occhi al vento,
al vento del mondo

E tutti,
tutti pieni di notte,
cercando la luce,
cercando la pace,
cercando dio,
al vento del mondo

La vita ci regala sofferenze,
il solo nascere è già un gran pianto:
la vita può essere questo pianto;
ma noialtri...

Al vento,
la faccia al vento,
il cuore al vento,
le mani al vento,
gli occhi al vento,
al vento del mondo

E tutti,
tutti pieni di notte,
cercando la luce,
cercando la pace,
cercando dio,
al vento del mondo-

L'estaca

L'avi Siset em parlava
de bon matí al portal
mentre el sol esperàvem
i els carros vèiem passar.

Siset, que no veus l'estaca
on estem tots lligats?
Si no podem desfer-nos-en
mai no podrem caminar!

Si estirem tots, ella caurà
i molt de temps no pot durar,
segur que tomba, tomba, tomba
ben corcada deu ser ja.
Si jo l'estiro fort per aquí
i tu l'estires fort per allà,
segur que tomba, tomba, tomba,
i ens podrem alliberar.

Però, Siset, fa molt temps ja,
les mans se'm van escorxant,
i quan la força se me'n va
ella és més ampla i més gran.

Ben cert sé que està podrida
però és que, Siset, pesa tant,
que a cops la força m'oblida.
Torna'm a dir el teu cant:

Si estirem tots, ella caurà...

L'avi Siset ja no diu res,
mal vent que se l'emportà,
ell qui sap cap a quin indret
i jo a sota el portal.

I mentre passen els nous vailets
estiro el coll per cantar
el darrer cant d'en Siset,
el darrer que em va ensenyar.

Si estirem tots, ella caurà...

LLUÍS LLACH (1968)

Il palo

Il vecchio Siset mi parlava
di buon'ora sul portone
mentre aspettavamo il sole
e vedevamo passare i carri

Siset, non vedi il palo
al quale siamo tutti legati?
Se non riusciamo a liberarcene
non potremo mai camminare

Se tiriamo tutti insieme cadrà
e non può durare a lungo
di sicuro cade, cade cade
già dev'essere ben marcito
Se io tiro forte di qui
e tu tiri forte di là,
sicuro che cade, cade, cade
e potremo liberarci

Però, Siset, è già passato molto tempo
e le mani mi si stanno scorticando
e quando mi manca la forza
diventa più spesso e più grande.

Lo so bene che è marcio
ma il fatto, Siset, è che pesa tanto
che a volte le forze mi abbandonano
Tornami a ripetere la tua canzone

Se tiriamo tutti insieme, cadrà
Il vecchio Siset ormai non dice niente
se l'è portato via un vento cattivo
lui sa bene in che direzione
ed io sono ancora sotto il portone

E quando passano i nuovi ragazzi
Alzo la voce per cantare
L'ultimo canto di Siset,
l'ultimo che mi insegnò

Se tiriamo tutti insieme, cadrà

Què volen aquesta gent?

De matinada han trucat,
són al replà de l'escala;
la mare quan surt a obrir
porta la bata posada.

“Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?”
"El seu fill, que no és aquí?"
"N'és adormit a la cambra.
Què li volen al meu fill?"
El fill mig es desvetllava.

“Què volen aquesta gent...

La mare ben poc en sap,
de totes les esperances
del seu fill estudiant,
que ben compromès n'estava.

“Què volen aquesta gent...

Dies fa que parla poc
i cada nit s'agitava.
Li venia un tremolor
tement un truc a trenc d'alba.

“Què volen aquesta gent...

Encara no ben despert
ja sent viva la trucada,
i es llença pel finestral,
a l'asfalt d'una volada.

“Què volen aquesta gent...

Els que truquen resten muts,
menys un d'ells, potser el que mana,
que s'inclina pel finestral.
Darrere xiscla la mare.

“Què volen aquesta gent...

De matinada han trucat,
la llei una hora assenyala.
Ara l'estudiant és mort,
n'és mort d'un truc a trenc d'alba.

“Què volen aquesta gent...

TEXT: LLUÍS SERRAHIMA
MÚSICA: MARIA DEL MAR BONET (1968)

Cosa vuole questa gente?

Hanno bussato all'alba,
sono sul pianerottolo;
la madre quando va ad aprire
ha addosso la vestaglia.

Cosa vuole questa gente
che bussa all'alba?
“Suo figlio non è qui?”
“Sta dormendo in camera.

Cosa volete da mio figlio?”

Il figlio era già mezzo sveglio.
Cosa vuole questa gente
La madre ben poco ne sa
di tutte le speranze
di suo figlio studente,
che era così impegnato.

Cosa vuole questa gente

Sono giorni che parla poco
e ogni notte si agitava.
Gli veniva un tremito,
per il timore che qualcuno bussasse
all'alba.

Cosa vuole questa gente

Ancora non del tutto sveglio,
già sente forte bussare,
e si lancia dalla finestra
sull'asfalto, di volata.

Cosa vuole questa gente
Quelli che bussano restano muti,
tranne uno, forse quello che comanda,
che si sporge dalla finestra.
Dietro, strilla la madre.

Cosa vuole questa gente

All'alba hanno bussato,
la legge arriva a una certa ora.
Ora lo studente è morto,
è morto di un bussare all'alba.

Cosa vuole questa gente...

Ais!

Ais!
 De bo, no res!
 De mal, cabassos!
 De feina, plens.
 De béns, escassos.

Ais!
 Volguts per molts
 que volen guany.
 Serem la clau
 que els obre els panys.

Ais!
 I un cop oberts,
 ens deixaran
 que fem rovell
 al seu clauer
 fins que ens morim:

Ais!
 I, si pot ser,
 sense ser vells.
 Que la vellesa
 porta tristesa
 i una despesa
 que minva els guany.

Ais!
 De dolç, estranys.
 D'amarg, companys.
 Pensant en cel
 infern tindrem.

Ais!
 I ací a la terra
 quan ens morim
 als fills deixem,
 amb l'esperança
 que facin ells
 el que no hem fet.

OVIDI MONTLLOR (1973)

Ahi!

Ahi!
 Di buono, nulla!
 Di male, un sacco!
 Di lavoro, pieni.
 Di beni, scarsi.

Ahi!
 Voluti da molti
 che vogliono guadagni.
 Saremo la chiave
 che apre le serrature.

Ahi!
 E una volta aperte,
 ci lasceranno
 arrugginire
 nel loro portachiavi
 fino alla morte:

Ahi!
 E, se è possibile
 senza essere vecchi.
 Perché la vecchiaia
 porta tristezza
 e una pensione
 che riduce i guadagni.

Ahi!
 Del dolce, estranei.
 Dell'amaro, compagni.
 Pensando al cielo
 avremo l'inferno.

Ahi!
 E qui sulla terra
 quando moriamo
 i figli lasciamo,
 con la speranza
 che facciano loro
 ciò che noi non abbiamo fatto.

M'aclame a tu

M'aclame a tu, mare de terra sola.
Arrape els teus genolls amb ungles brutes.
Invoque un nom o secreta consigna,
mare de pols, segrestada esperança.

Mentre el gran foc o la ferocitat
segueix camins, segueix foscos camins,
m'agafe a tu, os que més estimava
i cante el jorn del matí il·limitat.

El clar camí, el pregon idioma
un alfabet fosforescent de pedres,
un alfabet sempre amb la clau al pany,
el net destí, la sendera de llum,
sempre, a la nit, il·luminant, enterc,
un bell futur, una augusta contrada!

Seràs el rent que fa pujar el pa,
seràs el solc i seràs la collita,
seràs la fe i la medalla oculta,
seràs l'amor i la ferocitat.

Seràs la clau que obre tots els panys,
seràs la llum, la llum il·limitada,
seràs confí on l'aurora comença,
seràs forment, escala il·luminada!

Seràs l'ocell i seràs la bandera,
l'himne fecund del retorn de la pàtria,
tros esquinçat de l'emblema que puja.

Jo pujaré piament els graons
i en arribar al terme entonaré
el prec dels béns que em retornaves sempre.

TEXT: VICENT ANDRÉS ESTELLÉS
MÚSICA: OVIDI MONTLLOR (1980)

Mi rivolgo a te

Ti rendo gloria, unica madre terra.
Afferro le tue ginocchia con unghie sporche.
Invoco un nome o una parola segreta,
madre di polvere, speranza rapita.

Mentre il grande fuoco o la ferocia
segue cammini, segue cammini oscuri,
mi afferro a te, osso che più amavo
e canto il giorno del mattino illimitato.

Il chiaro cammino, la lingua profonda,
un alfabeto rilucente di pietre,
un alfabeto con la chiave sempre nella serratura,
il chiaro destino, il sentiero di luce,
sempre, di notte, illuminando, ostinatamente,
un bel futuro, un'augusta comarca!

Sarai il lievito che fa crescere il pane,
sarai il solco e sarai il raccolto,
sarai la fede e la medaglia oculta,
sarai l'amore e la ferocia.

Sarai la chiave che apre tutte le serrature,
sarai la luce, la luce illimitata,
sarai confine dove l'aurora comincia,
sarai frumento, scala illuminata!

Sarai l'uccello e sarai la bandiera,
l'inno fecondo del ritorno della patria,
brandello strappato dell'emblema che sale.

Io salirò con devozione i gradini
e arrivato alla fine intonerò
la preghiera dei beni che mi rendevi sempre

XLVI

A vegades és necessari i forçós
que un home mori per un poble,
però mai no ha de morir tot un poble
per un home sol:
recorda sempre això, Sepharad.
Fes que siguin segurs els ponts del diàleg
i mira de comprendre i estimar
les raons i les parles diverses dels teus fills.
Que la pluja caigui a poc a poc en els
sebrats
i l'aire passi com una estesa mà
suau i molt benigna damunt els amples
camps.
Que Sepharad visqui eternament
en l'ordre i en la pau, en el treball,
en la difícil i merescuda
llibertat.

SALVADOR ESPRIU (LA PELL DE BRAU) (1960)

XLVI

A volte è necessario e obbligato
che un uomo muoia per un popolo,
però mai deve morire tutto un popolo
per un uomo solo:
ricorda sempre questo, Sepharad.
Fa' che siano sicuri i ponti del dialogo
e cerca di comprendere e amare
le ragioni e le lingue diverse dei tuoi figli.
Che la pioggia cada a poco a poco nei
seminati
e l'aria passi come una estesa mano
soave e molto benigna sopra gli ampi
campi
Che Sepharad viva eternamente
nell'ordine e nella pace, nel lavoro,
nella difficile e meritata
libertà.

Fosses del silenci

Passen per damunt,
sense cap contemplació,
profanant la nostra història
amb absoluta impunitat,
la justícia es tapa els ulls:
quatre dècades després
els crims de la dictadura
encara no han sigut jutjats.

No descansarem,
seguirem recuperant
la memòria saquejada.
Exhumarem la veritat,
traurem a la llum del dia
les ferides del passat,
que encara resten obertes
i mai no deixen de sagnar.

Perduraran les conviccions,
amb noms i cognoms,
de milers de persones
que no van renunciar
a la seua llibertat,
que van morir sordament
lluny del camp de batalla.

Encara queda gent
que vol seguir investigant,
que no es conforma amb el silenci
com a única versió oficial.
Encara queda molta gent
que continua escorcollant
tots els registres del franquisme
cercant-hi els seus familiars.

Inevitablement
arribarà un dia en què els murs
que s'han alçat sobre les fosses
començaran a trontollar.
Els mausoleus de la vergonya
cauran pel seu propi pes,
perquè quan la terra brama
fa remoure els fonaments.

Perduraran les conviccions,
amb noms i cognoms,
de milers de persones
que no van posar preu
a la seua dignitat,
que van morir sordament
lluny del camp de batalla.

PAU ALABAJOS

Fosse del silenzio

Passano sopra
senza fermarsi a guardare,
profanandoci la storia
con impunità assoluta,
la giustizia si tappa gli occhi:
quarant'anni dopo
i crimini della dittatura
restano ancora ingiudicati.

Non ci stancheremo,
continueremo a recuperare
la memoria saccheggiata.
Esumeremo la verità,
porteremo alla luce
le ferite del passato
ancora rimaste aperte
che non smettono di sanguinare.

Intatte le convinzioni,
con nomi e cognomi,
di migliaia di persone
che non rinunciarono
alla loro libertà
e che morirono in silenzio
lontane dal campo di battaglia.

Ancora rimane gente
che vuole continuare a indagare,
che non si conforma al silenzio
come unica versione ufficiale.
Ancora rimane tanta gente
che continua a frugare
nei registri del franchismo
cercandovi i suoi familiari.

Arriverà inevitabilmente
un giorno in cui i muri
alzati sulle fosse
cominceranno a traballare.
I mausolei della vergogna
cadranno per il proprio peso,
perché quando la terra grida
fa smuovere le fondamenta.

Intatte le convinzioni,
con nomi e cognomi,
di migliaia di persone
che non diedero un prezzo
alla propria dignità
e che morirono in silenzio
lontane dal campo di battaglia.

Nit i boira

La història jutjarà
els assassins dels meus companys,
que han mort per defensar
obertament uns ideals.
Com podríem retre'ls
homenatge a cadascun dels lluitadors
que van perdre la vida
construint un món millor,
un món millor?

És inútil preguntar-nos
si les seues morts van ser en va,
perquè no n'hi ha marxa enrere,
no és possible reescriure el passat.
Com podríem mantenir viu el record
de tots aquells herois
que van posar-se mans a l'obra,
perseguint nous horitzons,
nous horitzons?

Em ve al cap només una manera
i és fer nostre el seu combat,
apropiar-nos de la lluita,
reivindicar el seu llegat:
esborrem l'empremta del feixisme,
plantem cara als opressors,
arranquem d'arrel les injustícies,
brindem en el seu honor.

PAU ALABAJOS

Buio e nebbia

La storia giudicherà
gli assassini dei miei compagni,
che sono morti per sostenere
apertamente un ideale.
Come potremmo rendere
omaggio a ciascuno dei combattenti
che persero la vita
per costruire un mondo migliore,
un mondo migliore?

È inutile chiedercelo
se le loro morti sono state vane,
perché non c'è la macia indietro,
non è possibile riscrivere il passato.
Come potremmo mantenere vivo il ricordo
Di tutti quegli eroi
che si misero all'opera,
ricercando nuovi orizzonti,
nuovi orizzonti?

Mi viene in mente solo un modo
ed è fare nostra la loro battaglia,
appropriarci della lotta,
rivendicare la loro eredità:
eliminiamo l'impronta del fascismo,
affrontiamo gli oppressori,
strappiamo dalle radici le ingiustizie,
brindiamo nel loro onore.

Síl·labes de vidre

Em pregunte què ha fallat:
quin va ser el nostre error?
i no sé mai què respondre.
Ja n'hi ha prou
d'amagar la veritat,
de fingir el que no som.
Per què augmenta la distància
entre tu i jo?

És difícil acceptar
que la nostra relació
és una porta tancada
amb pany i clau,
que no es pot recuperar
un passat sense retorn,
que és moment de
plantejar-nos el final.

Mirarem de refer les nostres vides,
volarem cadascú pel seu costat.
Tractarem de mirar sempre avant
i no deixarem que la por
ens domine.

Queda l'amistat,
pots comptar amb mi
per al que necessites,
vine a buscar-me.
Queden els moments
que vàrem compartir,
queda la franquesa
i la complicitat.

Tinc un record meravellós
de tot el temps
que hem conviscut,
hem sigut inseparables
per molts anys;
tanmateix, ens destrossem
sense cap contemplació
ara que hem perdut les ganes
de lluitar.

PAU ALABAJOS

Sillabe di vetro

Mi chiedo cosa è andato storto:
qual è stato il nostro errore?
e non so mai che cosa rispondere.
Ne ho abbastanza
di nascondere la verità,
di fingere quello che non siamo.
Perchè aumenta la distanza
Tra me e te?

È difficile da accettare
che la nostra relazione
è una porta chiusa
con catenaccio e chiave,
che non si può recuperare,
un passato senza ritorno,
è il momento di
presentarci il finale.

Cercheremo di ricostruire le nostre vite,
voleremo ciascuno al suo fianco.
Cercheremo di guardare sempre avanti
e non lasceremo che la paura
ci domini.

Resta l'amicizia,
puoi contare su di me
per quello di cui hai bisogno,
vieni a cercarmi.
Restano i momenti
che abbiamo condiviso,
resta la confidenza
e la complicità.

Ho un ricordo meraviglioso
di tutto il tempo
che abbiamo vissuto,
siamo stati inseparabili
per molti anni;
tuttavia, ci distruggiamo
senza nessuna contemplazione
ora che abbiamo perso la voglia
di lottare.

Inventari

Passa l'hivern
i no aconseguisc
esborrar del record
alguns dels moments
especials que vam viure
durant els dos mesos
i els vint-i-un dies
que vàrem menjar-nos el món
tu i jo. Avui necessite
posar punt i a part,
vull fer inventari
de totes les coses
que m'has regalat
i que em són impossibles
de guardar al fons d'un calaix:

un sobre blau;
milions de missatges de text;
un e-mail que guarde
a consciència com un amulet;
un punt de llibre;
milers de cançons
amb la teua empremta dactilar;
un clauer que té forma
de sargantana;
un tiquet de l'últim peatge
abans de Sabadell;
un paquet bomba que no
va esclatar i conserve
en algun lloc segur.

Encara n'hi ha més:
tinc una targeta
de Can Rectoret;
un llarg poema, regal de Nadal;
mitja dotzena de fotos
penjades al facebook
i un pòster de Muse
rebregat; una entrada de cine
i aquestos texans;
tres nits a l'Escala,
el viatge a París
i cada ciutat que incendiàrem.
Són tants els records
que ja m'he descomptat...

PAU ALABAJOS

Inventario

Passa l'inverno
e non riesco a
cancellare dai ricordi
alcuni dei momenti
speciali che abbiamo vissuto
durante i due mesi
e i ventuno giorni
in cui abbiamo divorato il mondo
io e te. Oggi ho bisogno
di andare punto e a capo,
voglio fare un inventario
di tutte le cose
che mi hai regalato
e che per me sono impossibili
da tenere nel fondo di un cassetto:

una busta per le lettere azzurra;
milioni di messaggi di testo,
un'email che custodisco
con cura, come un amuleto;
un segnalibro;
migliaia di canzoni
con la tua impronta digitale;
un portachiavi a forma
di lucertola;
un ticket dell'ultimo pedaggio
prima di Sabadell;
un pacco bomba che
non è esploso e che conservo
in qualche posto sicuro.

Ce ne sono ancora altre:
ho un biglietto da visita
di Can Rectoret;
un lungo poema, regalo di Natale;
mezza dozzina di foto
pubblicate su Facebook
e un poster dei Muse
accartocciato; un biglietto del cinema
e questi jeans;
tre notti a L'Escala,
il viaggio a Parigi
e ogni città che abbiamo incendiato.
Sono così tanti i ricordi
che ne ho perso il conto...

Mil milions

Una part del món
mira de reüll,
amb indiferència,
l'altra part del món:
mil milions de persones
que no tenen res.

Són els excedents
de la humanitat,
homes invisibles
sense veu ni vot,
que es mengen la ràbia
amb forqueta i ganivet.

Viuen per sota el lllindar
de la resignació,
amb un forat a l'estómac.
No tenen dret al futur,
el seu destí ja està escrit,
marcat amb tinta indeleble.

Busquen el seu lloc,
obstinadament,
en les clavegueres
del segle XXI,
saben que l'esperança
és un luxe molt car.

Exiliats d'arreu,
habitants d'enlloc,
són la cara oculta
de la prosperitat
amb què s'omplin la boca
els líders mundials.

PAU ALABAJOS

Mille milioni

Una parte del mondo,
guarda con disprezzo,
con indifferenza
l'altra parte del mondo:
mille milioni di persone
che non hanno niente.

Sono i superflui
dell'umanità,
uomini invisibili
che non hanno alcuna voce in capitolo
che si nutrono di rabbia
con forchetta e coltello.

Vivono sul ciglio
della rassegnazione,
con un buco allo stomaco.
Non sono padroni del loro futuro
Il loro destino è già scritto,
a caratteri indelebili.

Cercano il loro posto,
ostinatamente,
nelle fogne
del XXI secolo,
sanno che la speranza
è un grande lusso.

Esiliati ovunque,
abitanti di nessun luogo,
sono la faccia nascosta
della prosperità,
di cui se ne approfittano
i leader mondiali.

Contra el ciment

Barris de segona
que veuen passar el temps,
platges asfaltades,
formigó pertot arreu,
grues i bastides,
edificis, gratacels
que eclipsen
el sol de migdia.

Anem a la deriva,
sembla que hem perdut el nord,
hem venut el territori,
com sempre, al pitjor postor,
hem deixat que la cobdícia
ens sepulte les arrels
sota muntanyes de runa.

Sobren les paraules,
és moment d'entrar en joc,
de sumar les nostres forces
i aturar la destrucció.
És l'hora d'eixir al carrer,
d'alçar la veu
contra el ciment
que s'apodera del paisatge

Cases i més cases,
centenars de camps de golf,
centres comercials enormes,
hotels i urbanitzacions,
paradís de la rajola,
pàtria d'especuladors,
pirates de trage i corbata.

L'horta és devastada
sense cap contemplació
mentre s'ompli les butxaques
un polític qualsevol
que no entén d'ideologies
ni projectes de futur,
que no té vergonya ni escrúpols.

PAU ALABAJOS

Contro il cemento

Quartieri di periferia
che vedono il tempo scorrere,
spiagge asfaltate,
cemento dappertutto,
gru e impalcature,
edifici, grattacieli
che coprono
il sole di mezzogiorno.

Siamo quasi alla deriva,
sembra che abbiamo perso il nord,
abbiamo venduto il territorio,
come sempre, al peggior offerente,
abbiamo lasciato che la cupidigia
sotterrasses le nostre radici
sotto montagne di calcinacci.

Le parole risultano superflue,
è il momento di mettersi in gioco,
di unire le nostre forze
e bloccare la distruzione.
È l'ora di scendere in strada,
di alzare la voce
contro il cemento
che s'impossessa del paesaggio.

Case e sempre più case,
centinaia di campi da golf,
centri commerciali enormi,
hotel e urbanizzazione,
un paradiso di mattoni,
patria di speculatori,
pirati in giacca e cravatta.

L'agricoltura è devastata
senza alcuna contemplazione
mentre si riempie le tasche
un politico qualsiasi
che non ne capisce di ideologie
né di progetti per il futuro,
che non ha vergogna né scrupoli.

Una nit a Berlín

Una nit a Berlín
a cos descobert,
sense escut ni cuirassa,
mirant-nos als ulls.
Una nit a Berlín
de grans confessions:
traiem els dimonis
a passejar.
Una nit a Berlín
deixant-nos la pell
en cada paraula
que pronunciem.
Una nit a Berlín
parlant del passat,
amb les galtes humides
i el cor fet un drap.
Una nit a Berlín
vagant pels carrers,
perdem, de seguida,
la noció del temps.
Una nit a Berlín
comptant cicatrius,
sumant les ferides
que compartim.

Una nit a Berlín,
seguim conversant,
contant-nos misèries
en un vell sofà.
Una nit a Berlín,
som dos confidents,
guardant les distàncies
per a un altre moment.
Una nit a Berlín
temptant a la sort,
intente besar-te
i no em correspons.
Una nit a Berlín,
ens quedem callats
durant una estona,
agafats de la mà.
Una nit a Berlín,
se'ns ha fet molt tard:
t'acompanye a casa,
abans de marxar.
Una nit a Berlín,
no cal dir res més,
amb aquesta abraçada
ens acomiadem.

PAU ALABAJOS

Una notte a Berlino

Una notte a Berlino
completamente nudi,
senza scudo né corazza,
guardandoci negli occhi.
Una notte a Berlino
di grandi confessioni,
portiamo i demoni
a passeggio.
Una notte a Berlino
rischiando la pelle
in ogni parola
che pronunciamo.
Una notte a Berlino
parlando del passato,
con le guance umide
e il cuore a brandelli.
Una notte a Berlino
vagando per le strade,
perdiamo, immediatamente,
la nozione del tempo.
Una notte a Berlino
contando le cicatrici,
sommando le ferite
che condividiamo.

Una notte a Berlino,
continuando a parlare,
contando le nostre miserie
su una vecchia poltrona.
Una notte a Berlino,
siamo due confidenti,
guardando le distanze
ancora un po'.
Una notte a Berlino
tentando la sorte,
cercando di baciarti
senza essere ricambiato.
Una notte a Berlino
restiamo in silenzio
per un momento,
prendendoci per mano.
Una notte a Berlino,
abbiamo fatto molto tardi:
t'accompagnerai a casa
prima di andare.
Una notte a Berlino
non bisogna aggiungere altro,
con questo abbraccio
ci congediamo.

Zàpping

En els diaris res de nou,
tot són històries per a no dormir.
La guerra esclata lluny d'ací
i mai no els esguita la sang
ni als periodistes ni als botxins.

La terra és plana perquè ho diu
l'informatiu de Canal9:
la pluja ocupa els titulars,
Camps inaugura un hospital,
successos, falles i futbol.

La mordassa quotidiana,
Les tisores de la Inquisició.
La mentida és moneda de canvi
en el regne de l'ambigüitat.
Estem farts d'observar
sempre el mateix angle
de la realitat.

L'apocalipsi ja ha arribat
a les pantalles de mig món,
via satèl·lit assistim
al nostre fatídic destí,
acomodats en el sofà.

El pa i el circ assegurats
per a un país anestesià,
que ni tan sols mostra les dents
quan alguns membres del govern
són acusats de corrupció.

PAU ALABAJOS

Zapping

Sui giornali niente di nuovo,
sono tutte storie per non dormire.
La guerra scoppia lontano da qui
e mai schizza il sangue
né ai giornalisti né ai carnefici.

La terra è pianeggiante perché lo ha detto
il telegiornale del Canal9:
la pioggia invade gli intestatari,
Camps inaugura un ospedale,
eventi, falles e il calcio.

La mordacchia quotidiana,
Le forbici dell'inquisizione.
La menzogna è moneta di scambio
nel regno dell'ambiguità.
Siamo stufi di osservare
sempre lo stesso angolo
di realtà.

L'apocalissi è già arrivata
Sugli schermi di mezzo mondo,
via satellite assistiamo
al nostro fatidico destino,
comodi nel divano.

Pane e circo assicurati
per un paese anestetizzato,
che non tira fuori i denti neanche
quando alcuni membri del governo
sono accusati di corruzione.

Eyjafjallajökull

No n'hi ha ningú
en l'aeroport.
Em quede esperant
que aparega el meu vol
sobreimprés al monitor,
però està cancel·lat
fins que la cendra del cel
no es desintegre del tot.
Millor, me'n torne a l'hotel.
Agafe el metro de nou,
des del vagó et faig un truc
per convidar-te a sopar,
si estàs lliure aquesta nit.
Avui no em vull sentir sol:
el meu llit és massa gran,
per què no et quedes amb mi
mentre s'adorm el volcà.

PAU ALABAJOS

Eyjafjallajokull

Non c'è nessuno,
in aeroporto.
Rimango ad aspettare
che appaia il mio volo
impresso sul monitor,
però è stato cancellato
fino a che la cenere del cielo
non si disintegri del tutto.
Meglio, me ne torno in albergo.
Prendo la metro di nuovo,
dal vagone ti faccio una chiamata
per invitarti a cena,
se sei libera questa sera
oggi non voglio sentirmi solo:
il mio letto è troppo grande,
perché non resti con me
finché non si addormenta il vulcano

València, 9 d'octubre

Sonen les dolçaines
en el carrer Sant Vicent,
més de quinze-mil persones
volen fer sentir la veu.
Les paraules cobren força,
hem fet nostra la ciutat,
ja s'enlairen les banderes
per damunt dels nostres caps.

Missatges d'esperança
en els càntics de la gent,
el futur és patrimoni
de qui creu en el present.
És tan fàcil contagiar-se
de l'eufòria dominant,
bastirem els nostres somnis
sense por a flaquejar.

És València, 9 d'Octubre,
no podran fer-nos callar,
cridarem amb tantes ganes
que l'asfalt tremolarà.

20 Caminem com sempre,
avançant contracorrent,
la revolta és quotidiana
i n'hi ha molta feina per fer.
Salvarem tots els obstacles,
és qüestió de voluntat:
construirem una utopia
amb les nostres pròpies mans

Redreçarem la història,
mamprendrem un nou camí,
girarem la vista enrere,
lluitarem contra l'oblit.
Aprendrem de les errades
que hem comés en el passat,
escriurem en les façanes
que estem farts de claudicar.

PAU ALABAJOS

Valenza, 9 ottobre

Suonano le dulciane
nella strada Saint Vicent
Più di quindicimila persone
vogliono far sentire la voce
Le parole prendono forza,
abbiamo fatto nostra la città,
già si sventolano le bandiere
sulle nostre teste..

Messaggi di speranza
nei canti della gente,
il futuro è patrimonio
di chi crede nel presente.
È così facile farsi contagiare
dall'euforia dominante,
costruiremo i nostri sogni
senza paura di vacillare..

È Valencia, 9 d'ottobre,
non potranno farci tacere,
gridaremo con tanta forza
che l'asfalto tremerà.

Camminiamo come sempre,
avanzando controcorrente,
la rivolta è quotidiana
e c'è molto lavoro da fare.
Supereremo tutti gli ostacoli,
è questione di volontà:
costruiremo un'utopia
con le nostre stesse mani.

Riaggiusteremo la storia,
intraprenderemo un nuovo cammino,
ci guarderemo indietro,
lotteremo contro la mancanza di memoria.
Impareremo dagli errori
commessi nel passato,
scriveremo sulle facciate
che siamo stanchi di arrenderci.

Utòpics, idealistes, ingenus

D'acord, nosaltres som els utòpics,
idealistes, ingenus
que no fan més que somiar.
Però estem farts de creuar-nos de braços
mentre la terra s'afona
sota els nostres peus.

D'acord, sabem que no som perfectes,
tenim els nostres punts febles,
però aprenem dels errors.
Almenys vivim
amb la consciència tranquil·la,
perquè hem fet tot el possible
per tal de canviar el món.

D'acord, nosaltres som els il·lusos
guardians de causes perdudes,
inconformistes tossuts.
Però hem dit prou,
ja no volem refugiar-nos
darrere de les paraules,
ara passem a l'acció.

D'acord, ens falta molta experiència,
convé sumar els esforços,
i els càntics de tanta gent,
però anem creixent,
ens fem més forts cada dia,
mai no perdem l'esperança
i seguim avançant.

PAU ALABAJOS

Utopici, idealisti, ingenui

D'accordo, noi siamo gli utopici,
idealisti, ingenui
che non fanno altro che sognare.
Ma siamo stanchi di stare con le mani in mano
mentre la terra sprofonda
sotto ai nostri piedi.

D'accordo, sappiamo che non siamo perfetti,
abbiamo i nostri punti deboli,
ma impariamo dagli errori.
Perlomeno viviamo
con la coscienza a posto,
perché abbiamo fatto tutto il possibile
per cambiare il mondo.

D'accordo, noi siamo gli illusi
difensori di cause perse,
anticonformisti testardi.
Ma abbiamo detto basta,
non vogliamo più rifugiarci
dietro le parole,
adesso passiamo all'azione.

D'accordo, ci manca molta esperienza,
conviene unire gli sforzi
e i canti di tante persone,
ma stiamo crescendo,
diventiamo più forti giorno dopo giorno,
non perdiamo mai la speranza
e continuiamo ad andare avanti.

Tinc una mania inconfessable

Tinc una mania inconfessable
i és que m'encanta capbussar-me
en els teus ulls,
tocar-te en silenci,
besar-te lentament
per tot el cos.
L'alba ens sorprén
mirant-nos tendrament.
Després de la batalla
sempre ve la calma:
des del teu llit
tot sembla diferent.

Tinc una mania incontrolable
i és que m'agrada mossegar-te
en el bescoll,
ficar-te les mans
per dins de la brusa,
jugar amb els teus pits.
I arrancar els botons
dels teus pantalons,
amb tan poca destresa
que rodolem per terra
com si fórem
dos gladiadors.

Ja no aguante més,
vaig a rebentar,
sent calfreds per
la columna vertebral.
Quina sensació
d'immortalitat!
Com si tan sols existírem
en el món nosaltres dos,
com si acariciara els núvols
amb les mans...

Sent una alegria irreprimible
cada vegada que em desperte
al teu costat
i em ve a la memòria
la nit increïble
que se n'ha anat volant.
Isc al carrer,
camine entre la gent,
és hora de somriure,
és el moment d'escriure
cançons que parlen
del present...

Línia 1

València consternada,
vestida de dol,
ciutat en penombra,
sinistre juliol.
Crespons i banderes,
silenci sepulcral,
semblants d'impotència
que mai no podrem oblidar.

Però com és possible?
Com ha pogut passar?
La gent es pregunta
i ningú vol parlar:
prou de comèdies,
volem la veritat,
sabem que el govern
té les mans tacades de sang.

No es pot negociar
amb el dolor,
ofendre les víctimes
de l'accident
sense pietat,
sense compassió,
aquesta és la gota
que fa vessar el got.

Per què tanta urgència
en la investigació?
Per què tanta pressa?
De què tenen por?
No n'hi ha responsables,
no n'hi ha dimissions:
democràcia tocada de mort,
tocada de mort.

No cal buscar
nous arguments
per creuar les fronteres
de la indignació.
Alcem-nos dempeus,
sense consol,
paraules en l'aire,
terratrèmols en el cor.

PAU ALABAJOS

Linia 1

Valencia costernata,
vestita a lutto,
città nella penombra,
luglio sinistro.
Fiocchi neri e bandiere,
silenzio sepolcrale,
parvenze d'impotenza
che mai potremo dimenticare.

Ma com'è possibile?
Come è potuto succedere?
La gente si chiede
e nessuno vuol parlare:
basta sceneggiate,
vogliamo la verità
sappiamo che il governo
ha le mani sporche di sangue.

Non si può negoziare
con il dolore,
offendere le vittime
dell'incidente
senza pietà,
senza compassione,
questa è la goccia
che fa traboccare il vaso.

Perché tanta urgenza
nell'investigare
Perché tanta fretta?
Di cosa hanno paura?
Non ci sono responsabili,
Non ci sono dimissioni:
democrazia colpita a morte,
colpita a morte.

Non c'è bisogno di trovare
nuovi argomenti
per attraversare le frontiere
dell'indignazione.
Alziamoci in piedi,
senza consolazione,
parole al vento,
terremoto nel cuore.

Sense equipatge

Des del meu cotxe
és veu el cel tan net,
la mar en calma,
milers d'apartaments
a vora platja
que creixen com bolets.
Tornem a casa,
estem un poc cansats:
anit tocàrem
a una hora criminal,
però quin públic!
Ens van tractar genial...

Seguirem cantant ben fort
fins que ja no ens quede veu,
cantarem amb l'esperança a flor de pell.

Sense adonar-nos
el temps passa volant,
la carretera
és l'espina dorsal
d'un territori
que costa vertebrar.
Matem les hores
parlant de tot un poc,
sentint la ràdio,
somiant noves cançons.
Últim peatge,
pareix que ja estem prop...

PAU ALABAJOS

Senza bagaglio

Dalla mia macchina
si vede il cielo così limpido,
il mare calmo,
migliaia di palazzi
sulla spiaggia
che crescono come funghi.
Torniamo a casa
siamo un po' stanchi:
ieri sera abbiamo suonato
ad un orario indecente,
però hai capito che pubblico!
Ci hanno trattato benissimo...

Continueremo a cantare ad alta voce,
finché abbiamo forza
canteremo con la speranza a fior di pelle

Senza rendercene conto
il tempo vola,
l'autostrada
è la spina dorsale
di un territorio
che a fatica si vertebra.
Ammazziamo il tempo,
parliamo un po' di tutto,
ascoltando la radio,
sognando nuove canzoni
ultimo pedaggio,
sembra che già siamo vicini